

Alte Drucke

**SCRIPTVM || A RECTORE ACA=||DEMIÆ VVITEBERGENSIS ||
PVBLICE PROPOSITVM, IN FVNERE || Nobiliss: adolescentis
MARCI HOHENFEL=||DERI Austriaci ad ...**

Hohenfelder, Marcus

Witebergae, 1571

VD16 ZV 31058

EPITAPHIVM HONESTISSIMI ADOLESCENTIS, NOBILITATE GENERIS ANTIQVA ET
INSIGNI VIRTUTE ET PIetate ornatissimi, Marci ab Hohenfeld, pie in Christo
defuncti Vvitebergae.

Nutzungsbedingungen

Die Digitalisate des Francke-Portals sind urheberrechtlich geschützt. Sie dürfen für wissenschaftliche und private Zwecke heruntergeladen und ausgedruckt werden. Vorhandene Herkunftsbezeichnungen dürfen dabei nicht entfernt werden.

Eine kommerzielle oder institutionelle Nutzung oder Veröffentlichung dieser Inhalte ist ohne vorheriges schriftliches Einverständnis des Studienzentrums August Hermann Francke der Franckeschen Stiftungen nicht gestattet, das ggf. auf weitere Institutionen als Rechteinhaber verweist. Für die Veröffentlichung der Digitalisate können gemäß der Gebührenordnung der Franckeschen Stiftungen Entgelte erhoben werden.

Zur Erteilung einer Veröffentlichungsgenehmigung wenden Sie sich bitte an die Leiterin des Studienzentrums, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

Terms of use

All digital documents of the Francke-Portal are protected by copyright. They may be downloaded and printed only for non-commercial educational, research and private purposes. Attached provenance marks may not be removed.

Commercial or institutional use or publication of these digital documents in printed or digital form is not allowed without obtaining prior written permission by the Study Center August Hermann Francke of the Francke Foundations which can refer to other institutions as right holders. If digital documents are published, the Study Center is entitled to charge a fee in accordance with the scale of charges of the Francke Foundations.

For reproduction requests and permissions, please contact the Head of the Study Center, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

urn:nbn:de:gbv:ha33-1-148651

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ
HONESTISSIMI ADO-
LESCENTIS, NOBILITATE GENE-
RIS ANTIQVA ET INSIGNI VIRTUTE ET PIE-
tate ornatissimi, Marci ab Höhenfeld, pié in Chri-
sto defuncti Vvitebergæ.

Οὗτος ΜΑΡΚΟΝ ἔχει τύμεσθ' νέον ἐν γυνέ', ὄντοι
μόρσιμον ἀπρσιδ' εἶλε τέλ' θ' δανάτα,
ἔνι πένθω γλῶσθ' ὄντα, κεκασμύον εὐσεβήτε
ἦθεσι τε χριστοῖς ἡρώ καλοκαγαθίῃ,
δύσμορον, ἥς πάτρης ἐκάς ὤλετο παλιβοτείρης,
ἔγχυτ' ὅ, ἀλβιακὴ τόνδ' ἐκάλυψε κόνις,
κιδέα δακρυοέντα λίπερ τῇ μητέρι κεδνῇ,
ὦ ἡρώ ἀδελφεῶ τῶτε φίλοισιμ' εἶς.
φεῦ φεῦ ἀνδροφόν' θάνατ' τί τοσ' ἄτερ ἀπλῶν ἡς
οὐδὲ καὶ ἠθέωρ φεδόμεν' θαλερῶν
ἔρπασον, οἷς βραχὺ τέρμα λελεμνύον ὄξι εἶοιο
μᾶλλον γηραλέας τὸν πολιορκιτάφης.
ἀλλὰ συ φείδεσθ' πάνυ μηδενὸς οἶδας ἀπάντων,
πᾶσιμ' ἐπιχθονίοις αἵσιμον ἡμαρ ἄγωμ.
ἰσοφόνω δρεπάνῃ πενίλῳ ἡρώ πλῆστον ἐλαύνεις,
σὺν μεγάλοις μικροῖς σώντε γέραςι νέεσ.
ὥς ἡρώ τόνδε νέον γλυκερῆς αἰῶν' ἄμερσας
κοσμηθέντ' ἀγανοῖς ἦθεσιμ' ἠδ' ἀρετῇ,
ἦμ' ἐνέσθ', ἀλλὰ νόον ῥαδίως πολιοῖσιμ' ὁμοιοῖς
ἔπλετο τοι, λελαχῶν εὐσοχον ἡλικίλῳ,
ὁτράλως σκοπίαζε θεοκίτα δώματα ναῶ,
χρισσεδ' λαῶ εἰς ἐμ' ἀγερομνύσ.
ἰδοσάμῃ τεχνῶν διδασχῶν συζευξε δεσδῆ,
γνώσιμ' ἔχωρ ἐτύμλῳ ἡέος ἀμφὶ δεῶ.
ὅτῃ μόν' μεσίτης δείκς προπάρσιθεμ ὅπωπῆς,
ἰκέσι' σωτῆς χριστός ἀλεξίκαν'.

αἰμαῖ

ἅματι πορφυρέω ὅστ' ἔλκευε καὶ ἡμῶν,
 ῥαφθεὺν χερσὶ ῥαφὸν δευσιόιο νόμον,
 ἦθεσι καὶ σεμνοῖσι βίον κόσμησεν ἅπαντα,
 πιστὸς σωφροσύνης ἢ ἀκόλυσθ' αἰεὶ.
 οὐδὲ βιοπλάνεσσιν ὁμίλει πάποτ' ἐταίροις,
 ἀλλὰ σαφρονέων φεῦγε κακῶν φίλιν.
 αἰὲρ ὑπὸ χλωρίσι παρήασιν Ἰωαννὲς αἰδῶς,
 οὐδὲρ ἀπο σώματος τίς κλύει ἀσχρόν' ἐπ' οὐ.
 κῦδ' ὀφελόμενον καὶ ἀφεδῆσι χερσὶν ἀμοιβῶν,
 παιδὺτάς σφετέροις πρόσφρονι τίσει νόμῳ.
 ἀλλ' ἔμπης τοῖς τῶν νεότητ' ἐπ' οὐδ' ὦ
 κάτθαν', ἀμρσιβίῳ κῆρι δαμασάμεν οὐ.
 οἶον δὲ κρίνον ἐν ὧδες βρύει ἀνθεὶ λευκῶ,
 καλῶς τηλεθάρον κῆπον ἂν ἀνθοφυῆ,
 ἐλθὼν ἔλκευε λάβρος ἀνέμοιο δύελλα,
 ἔλκευε ἐπὶ γῇ σβέσσει καὶ ἄλλ' ἅπαν.
 τοῖον τόνδε νέον θάνατ' οὐ καὶ μοῖρα κραταῖ
 ἔλλαβε, τῆς ἥβης ἀνθ' ἔχοντα τέρεν.
 κλαίει μιν μητὴρ, κλαίει μιν ἀδελφεὸς ἦν,
 κλαῖουσιντε φίλοι κῆνον ἀποιοχόμηνον.
 ἀλλὰ γόων παύεσθε, φίλοι, μήτερ καὶ ἀδελφεῖ,
 νεκρὸς ἐπεὶ θνήσκων ἄξιον οὐδὲρ ἔχει.
 ζῶει καὶ ῥιζοῖο ἐν ἀγκαλίδασι παῖτα,
 προσδοκῶν ἐκ τῶν ὧσιν ἀνασάσσει,
 ὅποτε κενότῳ παλινάγρετα σώματα φωτῶν,
 ἀγγελικὴ σάλπιγξ ἐς βίον ἐκκαλέσει.
 ἔθνεα κλαίειδ' ὅσων προῖα νεκροῖς,
 ἀγνώσκοντα βροτῶν φρεσὶν ἔγχεσιν ἔχουσιν.
 ἡμεῖς ἄρ' ἐκρίζετε ὅμως πενίκοι θυμῶν,
 αὐτὴν ἐπερχομένην ἐλπίδ' ἀνασάσσει.
 εἰσαυθὶς τότε γὰρ σφέτερον γνωρίσει ἰδόντες
 γνωστὸν, ἀδελφόν, ἴον, μήτερ, ἀδελφεῖ, φίλοι,
 χάσματ' οὐρανὸν μέτοχοι τ' ἔσσεσθε σὺν αὐτοῖς,
 τὸν θεὸν ὁ φύμηνον αὐτοπροσώπων αἰεὶ.

M. Christophorus Freius.

VERSUS

VERSUS FVNEBRES
IN OBITVM NOBILISS. ADO-
LESCENTIS MARCI HOHENFELDERI
Austriaci ad Aistersheimum & Almega-
cum, facti à

LAURENTIO COLLINO.

Quam fragiles hominū sint res, quā vita caduca,
Pectora quā varijs subdita nostra malis:
Nulla dies huius miseri non edocet æui,
Quo cuncti inuictæ mortis imago sumus.
Scilicet vt ramis folijsq; virentibus instat
Caurus, & hæc seu murmure sternit humi:
Sic hic, sic illic fatum nos flebile frangit,
Exilio, curis, morte, dolore, fame.
Et velut ille ferit ramos grandesq; leuesq;
Sic pariter iuuenes hoc rapit, atq; senes.
Ac alias alijs æumnas casibus addit,
Quis grauior leti vix queat esse dolor.
Et vel fortunis spoliat, curæque latente
Affectos animos sæpius intus edit.
Aut fidis orbat, sanguis quos iunxit, amicis,
Aut viduat casto, quos amor igne, toros.
Sic hoc in terris mortales degimus æuum,
Fortuna varias obijciente vices.
Ac ipsi aut morimur, vel tristia funera nostrū
Cernimus, & tristes mens agit ægra dies.

B

Qualis

Qualis erat Maij nonarum prœuia quarta
Materiam luctus, quæ dedit orta, nouam.
Inuida dum talem nobis hoc tempore ademit,
Qui patriæ & generis spes fuit ampla sui,
Egregium iuuenem: quem gens Hôbefeldica germen,
Et stirpis columnen viderat esse sue.
Nam licet haud ætas esset matura, futuri
Multa tamen magni signa fuere viri.
Nomen habebat aui Marcus, cum nomine quondam
Vt claro similis moribus esset auo.
Et mentem ornabat pietas, industria vitam,
Nec leuis in casto pectore fucus erat.
Magnus vterq; parens: cuius vel stemma decusue,
Virtutis spectes maxima fama fuit.
Nam pater in patriam meritis, virtute, fideq;
Pluribus (vt liceat dicere) maior erat.
Ingenio præstans, grauis, & facundus, honesti
Cultor, & officio promptus vbiq; suo.
Nec laude inferior mater, lectissima custos
Coniugis, & prolis nobilis, atq; domus.
Hinc puer illa trahens generosæ semina mentis
Prima, decus gentis cœperat esse suæ.
Vrbs iacet ad ripas Anasi cognominis amni
Illi ibi quem rapidis excipit Ister aquis.
Laureaci veteris monumentum nobile, clemens
Cui cælum & multo sænore diues ager.

Hæc

Hac ubi natus erat (nam Marci stirpis auita
Hoc etiam sedes vna videnda loco est.)
Mox puer assuevit studijs solerte magistro
Pangelio, curæ cui quoq; paruus eram.
Vnde scholas patrijs postquam vidisset ab oris
Externas, studijs inuigilando bonis.
Leucoreas etiam Musas, sed fractus adiuit
Viribus, extinctus qua simul vrbe fuit.
Non secus ac crescens arescit in arbore germen
Nobile, quod fructum, quam ferat ante, perit.
Et desiderium cultori & vota relinquit,
Cuius in amissum vana cupido bonum est.
Sed velut in vita castas properauit ad artes,
Non lento Marci prima iuuenta gradu:
Sic felix verè fuit exitus: altera namq;
Ante oculos certæ vita salutis erat.
Vita sua Christus nobis quam morte parauit,
Quamq; pia recipit simplicitate fides.
Hanc dum suspirat pectus iuuenile salutem,
Mortua deseruit Spiritus ossa toro,
Æthereas arces subiens: ingentia turbæ
Quæ chorus electæ gaudia lætus agit.
Felices nimium, quorum sic ducitur æuum,
Talis vt hunc vitæ finiat hora diem.
Nec metuat mortis, quocunq; in tempore fatum
Triste mori cogit, mens animosa minas:

B ij

Scilicet

Scilicet inuictis cum spes in vindice Christo
Est sita: qui seua mortis in arma ruit,
Illius infringens telum, quod tendere contra
Nititur, vt diro seruet ab hoste suos.
Ergo quid in tristes iuuat erupisse querelas
Amplius, & totos ducere flendo dies,
Cum nihil hic teneat quod non mortale sit orbis,
Nec sit qui fatum non ferat ipse suum.
Quid caelo? quid sideribus? quid pulcrius astris?
Quid, quod dura colit, rure virente, manus?
Attamen interitum non haec, casusue supremos
Effugient, lapsu corrutur suo.
Adde quod ad tales cum tendant omnia casus,
Atq; suum finem sint habitura breui,
Non plane validum postremo tempore rerum,
Naturae veniat deficientis opus.
Vnde citò haec moriens qui claudit tempora vitae,
Naturae hunc fatum par habuisse puta.
Ac alijs huius subduci casibus aui,
Quos fortasse graues tristior hora feret.
Nobilis ergo parens, quae plangis funera nati,
Exequias lacrimis quid sine fine facis?
Mortuus in vitam tuus est, tuus ipse perennem.
Natus, & electos assidet inter auos.
Et tu qui restas antiquae gentis Achazi.
Vnus, vt hoc generis nomen in orbe feras.
Tu quoq;

*Tu quoq; disce tuam Domino committere vitam:
Hasq; iube tumulo fratris inesse notas.
Hoc pietas animam superas comitata sub arces,
Exanimis Marci condidit ossa loco.
Qui moritur iuuenis: quem gens Hohesfeldica luget
Vnde oritur: sed mors non grauis illa fuit.
Quam vicit reddens puro se pectore Christo,
Præmia qua moriens morte salutis habet.*

EPICEDION ALIVD
IN OBITVM NOBILITATE ET
PIETATE PRÆSTANTIS IYVENIS, MARCI
Hohenfelderi in Aistersheim &
Almegg

*Scriptum à
Paulo Dinspeccio Ratisponensi.*

*P*rosequar extremo quo nam tua funera ritu,
Seu qua tuo tumulo carmina digna canam:
Non video: exanimem tua me sic inuida fecit
Mors, mea sic lachrymis lumina plena fluunt.
Et magis afficior, cum cogito gratia talis
Quod mihi pro meritis sit referenda tuis.
Nam mi Marce tuam immerito non defleo mortem,
Et tua tam querula funera voce sequor.
Dum me Musarum placidissima castra sequentem,
Auxilio præsens sufficiente iuuas.

B ij Hen

Heu MECOENATEM me tam amisisse benignum.
Parcere non parcas (heu) potuisse tibi?
Heu tam præstantem forma virtutibus, atq;
Artibus excultum vermibus esse cibum.
Defunctum meritò nos te lugemus, iniqua
Mors quod te nobis sustulit ante diem.
Namq; pepercisset si longius, atq; dedissent
Fila magis Parcæ mollia ducta tibi:
Non patriæ afflictæ potuisses laude minori
Inseruire, tuus fecit ut ante ante parens.
Cuius adhuc hodie deflentur funera, diætus
Qui pater & patriæ, & nobilitatis erat.
Tàm fuit insignis, tam præsci nominis Heros
Tàm patriæ studuit consuluisse suæ.
Iusticiam coluit: quæ dux fuit unica vitæ,
Partis in alterius fecit amore nihil.
Voce repurgatum verbum cæleste Lutheri,
Posthabito est mortis fassus ubiq; metus.
Addo quod ingenuas mirè dilexerit artes,
Cui similes paucos tempora nostra vident.
Quas cum delicias canæ requiemq; senectæ,
Omnis item fontem nosceret esse boni.
Institui primis his te curavit ab annis,
Marce, & in æterni religionis Dei.
Iussit &, ut fieri posset felicius illud,
Te patrys aliquot tempus abesse focis.
Nec

Nec concepta Senem de te spes illa fefellit,
Cum tibi Musarum corde sederet amor.
Egregias igitur feliciter incipis artes,
Et Latio linguam discere more loqui.
Sanguine quo genitus venias ostendis ubiq,
Ingenij & lateat vis tibi quanta, probas.
Sic transit Virtus in dulcia pignora patrum,
Semina naturæ quisque parentis habet.
Hoc fuit ostensum per te, qui vera fuisti,
Et plane similis patris imago tui.
Ex studijs aderant certissima signa, futurum
Te patriæ dignum laudibus esse virum.
Nouit id ERBERVS, quo tu Rectore petisti,
Clara RATISPONÆ MARCE Lycæa scholæ.
Nouit id eximius SCHULTERVS ab arte Magi-
Cui tua Tubingæ subdita vita fuit. (ster,
Perdere prima tuæ voluisti tempora vitæ
Non luxu, turpes res vel agendo nihil.
Cura fuit tantum doctis lusisse Camænis,
Et culta Proanos mente referre tuos.
Fecisses equidem: sed tecum luditur illa,
Omnes qua nati conditione sumus.
Nam primum ut geniti vitali vescimur aura,
Mors venit, & firmum nil sinit esse diu.
Sic VVITTENBERGÆ dum vis ratione
In studijs cursum continuare tuum. (priori,

B iiij Inspe-

Insuperata tuo contagio corpore prodit,
Signa secutura tristia mortis habens.
Pectoris hæc tabes, tumor hic sit corporis unde,
Miramur: nostrum nemo referre potest.
Sobria vita fuit: moresq; fuisse modestos,
Cum caro testis fratre Magister adest.
Quotidie morbum vires acquirere, vitæ
Cernimus & nullam spem superesse tuæ.
Exhaustis etenim vitali sanguine venis,
Ad Christum placida morte vocatus abis.
Instabilis miseros quam nos fortuna fatigat,
Quam leuiter visus nunc homo stare cadit.
Quam fragilis natura hominum: quam sede vagamur
Incerta: veluti Cymba agitata Notus.
Ecquis nobiscum te non lugeret ademptum?
Quis lachrimas posset vel prohibere suas?
Sic tua tam pulchrè iuuenilis floruit ætas,
Versibus inprimis non reticenda meis.
A puero qualem vitam nam duxeris, illud
Exitus ostendit mortis in articulo.
Quando tuæ fidei confessio sancta fugauit,
Ex oculis præsens quod fuit omne malum,
Et Sathanam, qui non solo de corpore certat,
Insidias animæ sed struit vsq; piæ.
Semper & obrepit, mortis quando aduenit hora,
Pectora pertentans iam moritura minis.
His

His tamen ille minis potuit te ledere nunquam,
Marce: sed hoste tuo fortior vnus eras.
Tanta fuit cordis vis & constantia, tanta
In CHRISTI meritum spesq; fidesq; tua.
Nam cum sentires labi per viscera mortem,
Et nullam vitæ spem superesse tuæ.
Asspicias ad lectum fratrem cum fletibus ora
Fœdantem sua, cui talia verba facis.
Dic mihi cur ploras charissime frater? euntem
Indéne tristando me reuocare cupis?
Quid profunt fletus? quidnam tua lumina turbas?
Quid mihi cum lachrymis utilis esse potes?
^{mibi} Tûne inuideas æternæ gaudia vitæ?
Desine: quæ facio, perfice, iussa, precor.
Tu mihi cum dulci valedicas matre sorores,
Quas tibi curatas semper habere velis.
Hæc etiam matri mea verba nouissima dicas,
Ne ferat hanc mortem tristior illa meam.
Pro meritisq; meo magnas huic nomine grates,
A puero fouit me quibus illa, refer.
His dictis alijs valedicis Marce: Magistrum
Et cunctos veniam iam moriture petis.
Et simul insidias Sathanae mortisq; repellis,
His, quos postremos edis ab ore, sonis:
Noxia mors vbi sunt tua tela? Inferne potest as
Quanta tua est? vel vbi? quæ manus? atq; furor?

B v Sunt

Sunt equidem fateor mea crimina magna, sed vnum
Ob CHRISTI meritum gratia maior adest.
Sic etenim Mundum DEVS hunc dilexit, vt ipsum
E cœli natum miserit arce suum.
Omnis vt huic credens pereat ne morte perenni,
Sed viuat viuens semper vt ante DEVM.
Tum petis à nobis Simeonis carmen ad auras,
Cantari in medio lætus agone tuas.
(Nostrag, præ lachrymis cum vox languesceret ipsa)
Illius repetens vltima verba sonas.
Post quæ facta cupis modicum captare quietem:
Hæc æterna statim reddita MARCE tibi est.
Et te nunc melior seruat cœlestis & aura,
Æterna præsens luce videsq, DEVM.
Nec tua concedent extingui nomina Musæ,
Artibus insignis dum VViteberga manet.
Hic etenim summo tua sunt insignia templo
Extructa, & tumulo carmina facta tuo.
Quæ genus antiquum referunt, virtutis auorum
Signa, decus patriæ, dona animiq, tui.
Adde quod inde DEI rursus lucefcere verbum,
Cæperit, vt referunt scripta LVTHERE tua.
Adde quod æterna celebrandus laude Melanthon,
Hic cubet: Aönij verus Apollo chori.
Cui meritò acceptum soli Germania debet,
Ex tenebris artes quod rediëre scholis.

His

His ergo antè alias celebris *VViteberga*: quiescis
Hic ubi cum tantis optime *MARCE* viris.
Quis tibi perpetuum mansurum nomen in æuo,
Non putet, es quoniam hac contumulatus humo?
Non cadet in totum tua Gens *Hohesfeldica*, solo
Nitatur quamuis sospite fratre domus.
Sed mi *MARCE* vale, & cœlestibus utere donis,
Promeruit *CHRISTVS* quæ tibi morte sua.
Postremamq; tui vocem cognosce ministri,
Talia pro meritis qui tibi iusta facit.

F I N I S.

